

KÚPIŤ SI MESTO ŠTOKHOLM

Na jarmok do Gvirate chodia istí ľudkovia, ktorí vedia predať všetko na svete, a šikovnejších ako oni nikde ani so sviečkou nenájdete.

Raz v stredu prišiel na jarmok istý človečik a predával prečudesné veci: Mont Blanc, Indický oceán, More víťazstva na Mesiaci, a mal takú nádhernú výrečnosť, že po hodine mu zostalo už iba mesto Štokholm.

Kúpil ho istý holič za ostrihanie vlasov a masáž hlavy. Potvrdenie, na ktorom bolo napísané: *Majiteľovi mesta Štokholm*, si holič pribil medzi dve zrkadlá, pyšne ho ukazoval zákazníkom a odpovedal na všetky ich otázky.

— To mesto je vo Švédsku, dokonca je to hlavné mesto.

— Má bezmála milión obyvateľov a prirodzene, všetci obyvatelia patria mne.

— Je tam aj more, prirodzene, lenže neviem, kto je jeho vlastníkom.

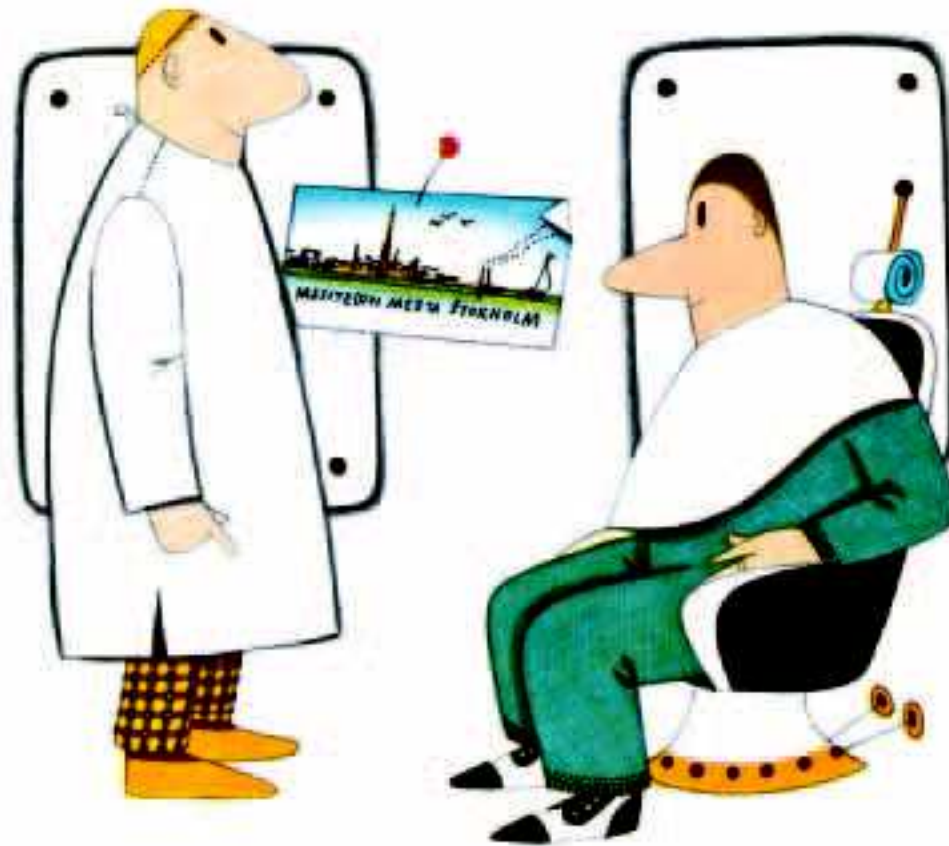
Holič si usporil nejaké peniaze a minulý rok navštívil Švédsko, aby si prezrel svoje vlastníctvo. Mesto Štokholm bolo čarovné a Švédi boli veľmi zdvorilí.

Nerozumeli ani slova, čo im hovoril, a on nerozumel ani pol slova, keď mu odpovedali.

— Som majiteľ vášho mesta, viete to, či neviete? Uvedomili vás už o tom?

Švédi sa usmievali a vraveli, že hej, pretože nerozumeli, ale boli zdvorilí, a holič si šúchal od radosti ruky:

— Také skvelé mesto dostať za ostrihanie vlasov a masáž hlavy! Naozaj lacno ma vyšlo.

Ale mýlil sa, vyšlo ho veľmi draho. Veď každé dieťa, ktoré príde na svet, dostane do vena celý svet a nemusí zaň platiť ani halier. Stačí mu vyhrnúť si rukávy, načiahnuť ruky a vziať si ho.

MOŽNO DAŤ KRÁĽOVI FRČKU DO NOSA?

Kvetko Neposedko sa raz rozhodol, že zájde do Ríma a dá kráľovi frčku do nosa.

Priatelia ho odrádzali a vraveli: — Daj si pozor, to je nebezpečné! Ak sa kráľ nahnevá, prídeš o nos aj o hlavu!

Ale Kvetko sa nedal odradiť. Medzitým čo si pripravoval kufor na cestu, navštívil ešte farára, richtára, strážmajstra a aby sa trochu pocvičil, dal každému frčku do nosa tak opatrne a prefíkane, že si to ani nevšimli.

Veď to nie je vôbec ťažké, pomyslel si Kvetko.

Keď prišiel do blízkeho mesta, dal si ukázať starostov, prezidentov a sudcov dom. Navštívil tieto slávne osobnosti a dal aj im frčku do nosa jedným alebo dvoma prstami. Osobnosti boli trochu v pomykove, pretože Kvetko sa ináč správal ako dobre vychovaný chlapec a vedel sa zhovárať na hocijakú tému. Prezident sa trošku napaprčil a vykrikol:

— Čože mi brnkáš na nos, ha?

— Božechráň, — odpovedal Kvetko. — To bola mucha.

Prezident sa obzrel okolo seba, nevidel ani muchu, ani komára, a Kvetko sa medzitým chytrou poklonil a vybehol tak, že ani dvere nestihol za sebou zatvoriť.

Kvetko mal zošit a v ňom si značil nosy, na ktoré sa mu podarilo brnknúť. A boli to nosy napospol dôležité.

V Ríme mu však počet nosov tak prudko stúpol, že Kvetko si musel kúpiť väčší zošit. Stačilo mu prechádzať sa po ulici a mohol si byť istý, že podchvíľou stretne nejakú excelenciu, nejakého námestníka ministra a zo desať generálnych tajomníkov.

Nehovoriac o prezidentoch: prezidentov tu bolo viac ako žobrákov. A všetky tie nádherné nosy boli celkom na dosah ruky. Nositelia týchto nosov si naozaj mysleli, že frčky Kvetka Neposedka sú prejavom zvýšenej úcty voči ich osobe a niektorí sa hneď poponáhľali pošepnúť svojim podriadeným, aby to aj oni tak robili.

— Odteraz sa nám neklaňajte, ale môžete nám brnknúť rovno na nos. Je to pozdrav výsostne moderný a navšetko jemný.

Zo začiatku si podriadení netrúfali pozdvihnúť ruky na nosy svojich nadriadených. Avšak títo ich s takými širokými úsmevmi posmeľovali, že brnkanie, stískanie a zaškovanie nosa razom prišlo do módy. Vysokopostavené nosy žiarili a červenal sa čírym zadostučiniením.

Kvetko nezabudol na svoju hlavnú úlohu: brnknúť na nos kráľovi. Čakal iba na vhodnú príležitosť. A príležitosť

sa naskytna pri slávnostnom sprievode. Kvetko si všimol, že podchvíľou sa niekto odtrhne od davu, skočí na schodík kráľovského koča a odovzdá kráľovi obálku, istotne nejakú prosbu, ktorú kráľ s úsmevom podá ministerskému predsedovi.

Keď bol už kočiar dostatočne blízko, Kvetko skočil na schodík, a kým ho kráľ zahŕňal svojim blahosklonným úsmevom, Kvetko povedal „s dovolením“, načiahol ruku a ukazováčikom dal Jeho Výsosti frčku do nosa.

Užasnutý kráľ si chytil nos, otvoril ústa, že niečo povie, ale Kvetko zoskočil z koča a ocitol sa v bezpečí medzi davom. Zaburácal obrovský potlesk a hneď ostatní občania s nadšením pribiehali a nasledovali Kvetkov príklad. Skákali na kočiar, chytali kráľa za nos a riadne mu ho povykrúcali.

— To je nový prejav úcty, Výsost', — šepkal s úsmevom ministerský predseda kráľovi do ucha.

Ale kráľovi veru nebolo veľmi do smiechu. Nos mu spuchol, začalo mu z neho kvapkať, a on nemal kedy zhasiť si sviečku, ktorá mu visela pod nosom, pretože jeho verní poddaní mu nedožičili ani chvíľku pokoja a veselo ho ďalej ťahali za nos.

Kvetko sa vrátil spokojný domov.

CHÝRNY DÁŽĎ V PIOMBINE

V Piombine pršali cukríky. Padali na zem veľké ako krúpy a boli všetkých farieb: zelené, ružové, fialové, belasé. Jeden chlapec si dal do úst zelený cukrík, ochutnal ho a zistil, že chutí mentolom. Druhý ochutnal ružový a zistil, že chutí jahodami.

— To sú cukríky! To sú cukríky!

A všetci sa rozbehli po uliciach a naplnili si vrecká. Ale nestačili ich všetky pozbierať, pretože cukríky pršali ako hustý dážď. Dážď trval iba chvíľku, ale všetky ulice sa pokryli kobercom z voňavých cukríkov, ktoré vrždali pod nohami. Žiaci, ktorí sa vracali zo školy, si nimi naplnili školské tašky. Starenky si strhli šatky z hlavy a pozakrúcali cukríky do pekných batôžtekov.

Bol to nezabudnuteľný deň.

Aj dnes mnohí ľudia čakajú, že z neba budú pršať cukríky, ale to mračno sa už dlho nezjavilo nad Piombinom, nezjavilo sa ani nad Turínom, a zrejme sa nezjaví ani nad Cremonou.

KOLOTOČ V CESENATICU

Na morské pobrežie, do Cesenatica, prišiel raz kolotoč. Dokopy mal šesť drevených koníkov a šesť červených, značne vyblednutých modernejších autíčok pre deti. Kolotočiar, ktorý ho tlačil vlastnými rukami, bol nenápadný, chudorľavý a zachmúrený, a vyzeral ako človek, ktorý sa jeden deň postí a dva dni hladuje. Slovom, istotne to nebol veľký kolotoč, ale deťom pripadal, akoby bol z čokolády, pretože sa od neho nemohli odtrhnúť, obdivovali ho a stoj čo stoj chceli sa na ňom povoziť.

— Vari len nemajú na tom kolotoči med? — čudovali sa mamičky. A navrhovali deťom: — Poďme sa pozrieť na delfíny do bazéna, poďme do cukrárny, tam sú hojdiacie stoličky.

Nie! Deti chceli kolotoč.

Raz navečer istý starý pán posadil vnuka do autička, vyšiel aj on na kolotoč a sadol si na dreveného koníka. Sedelo sa mu nepohodlne, pretože mal dlhé nohy, viseli mu až na zem, a starý pán sa smial. No len čo chudorľavý človečik začal krútiť kolotoč, div divúci: starý pán sa razom ocitol vo výške cesenatického mrakodrapu

a jeho koník klusal povetrím, natahujúc nozdry k mračnám. Starý pán pozrel dolu a videl celý Rím, potom celé Taliansko, a potom zemeguľu, ktorá utekala pod koníkovými kopytami, a zrazu sa aj zemeguľa zmenila na malý belasý kolotoč, ktorý sa krútil a krútil, a striedali sa na ňom ako na glóbuse pevniny a oceány.

— Kam ideme? — opýtal sa starý pán.

Vtom ho predbehol vnúčik sediaci za volantom starého červeného, trochu vyblednutého autička, ktoré sa premenilo na kozmický dopravný prostriedok. A za ním v rade sa vznášali ostatné deti, spokojné a bezpečné na obežnej dráhe, akoby sa bola vyrojila skupina umelých družíc.

Bohvie, kde sa teraz stratil človečik, čo krútil kolotoč. Avšak ešte stále bolo počuť platňu, ktorá vŕzgala starú odrhovačku: ča-ča-ča! Kolotoč sa točil rovnakou rýchlosťou ako platňa.

— V tom bude nejaký podfuk, — povedal starý pán. — Ten kolotočiar je istotne dáky čarodejník.

A zároveň si pomyslel: Keby sme obehli okolo Zeme tak rýchlo, ako sa točí platňa, prekonáme Gagarinov rekord.

Kozmická karavána prelietala práve nad Tichým oceánom s množstvom drobných ostrovčekov, nad Austráliou s klokanmi, skákajúcimi na zadných nohách, nad južným pólom, kde milióny tučniakov vytrčali do

povetria zvedavé nosy. Ale nestihli ich vôbec spočítať, pretože už americkí Indiáni vypúšťali dymové signály, a hneď tu boli newyorské mrakodrapy, a odrazu tu zas bol osamelý mrakodrap, mrakodrap v Cesenaticu. Platňa dohrala. Starý pán sa s úžasom rozhladol okolo seba. Znovu bol na starom, pokojnom kolotoči na pobreží

Jadranského mora a zachmúrený chudorľavý človečik ho jemne a hladko zastavoval.

Starý pán sa zapotácal, keď schádzal z kolotoča.

— Počujte, — volal na kolotočiara. Ale ten nemal kedy počúvať, iné deti obsadili koníky a autíčka, kolotoč sa rozkrútil na ďalšiu cestu okolo Zeme.

— Odpovedzte preda, — opakoval už trochu nazlosťený starý pán.

Kolotočiar naňho ani nepozrel. Tlačil kolotoč. V pozadí sa mihali veselé tváre detí, ktoré hľadali svojich rodičov, stojacich v kruhu, s posmeľujúcim úsmevom na tvárach.

Žeby to bol dáky čarodejník — ten človečik za dva grošíky? Žeby to bol dáky kúzelný kolotoč — tá smiešna rozheganá kraksňa, knísajúca sa za zvuku škaredej odrhovačky: ča-ča-ča?

— Ech, — povedal si starý pán, — bude lepšie, keď o tom nebudem nikomu rozprávať. Možno by sa mi za chrbtom vysmiali alebo by mi povedali: — Neviete, že vo vašom veku neradno chodiť na kolotoč, pretože môžete dostať závrat?

NA PLÁŽI V OSTII

Niekoľko kilometrov od Ríma je pláž v Ostii a Rimania sa ta v lete hrnú v tisícoch. Na pláži potom niet miesta, kde by bolo možné vykopať lopatkou jamku. A kto príde posledný, nevie, kde postaviť slnečník.

Raz prišiel na pláž do Ostie čudácky, ale veľmi vynachádzavý pán. Prišiel posledný so slnečníkom pod pazuchou a nenašiel miesto, kde by si ho mohol postaviť. Tak si ho roztvoril, vytiahol tyčku a slnečník sa hneď vzniesol do povetria, popreskakoval tisíce iných slnečníkov a zastal celkom na morskom pobreží, dva alebo tri metre nad ostatnými slnečníkmi. Vynachádzavý pán si roztvoril ležadlo a aj to priplávalo vzduchom pod slnečník. Pán si potom naň lahol do tône slnečníka, vytiahol knihu a začal čítať, vdychujúc svieži morský vzduch, čo štípal soľou a jódom.

Ľudia si to spočiatku ani nevšimli. Ležali pod svojimi slnečníkmi a snažili sa zazrieť aspoň fliačik mora medzi hlavami tých, čo boli pred nimi, alebo lúštili krížovky, a nikto sa nedíval do vzduchu. Ale zrazu istá pani začula, že niečo padlo na jej slnečník. Myslela, že je to lopta,

